

De kroongetuige

Het begon allemaal om halftwee 's nachts op een koude dinsdag in januari toen Martin Turner – straatartiest en, naar eigen zeggen, gigolo in opleiding – over een lichaam struikelde dat voor de westelijke portiek van de St. Paul's Church in Covent Garden lag. Martin, die zelf ook niet helemaal nuchter meer was, dacht eerst dat het lichaam aan een van de vele feestgangers toebehoorde die het marktplein als een openbaar toilet of slaapzaal zag. Als doorgewinterde Londenaar wierp Martin een vlugge blik op het lichaam om te bepalen of het hier om een dronkenlap, een waanzinnige of een medemens in nood ging. Het feit dat het zeer goed mogelijk was dat iemand tot alle drie de categorieën behoorde, is de reden dat liefdadigheid in Londen gelijk wordt gesteld aan een extreme sport die zich laat vergelijken met hobby's zoals bungeejumpen of met krokodillen worstelen. Martin zag de dure jas en schoenen en had de onbekende man net in de categorie 'dronkenlap' geschaard toen hij plotseling opmerkte dat het hoofd van het slachtoffer ontbrak.

Zoals Martin tijdens zijn verhoren aan de rechercheurs vertelde, was het maar goed dat hij aangeschoten was. Anders zou hij tijd hebben verspild aan schreeuwen en hysterisch in het rond rennen, zeker toen hij besepte dat hij midden in een plas bloed stond. In plaats daarvan had Martin Turner met het trage, doelbewuste geduld van een doodsbanige dronkaard het alarmnummer gebeld en om politie gevraagd.

De centrale lichtte het dichtstbijzijnde hulpverleningsvoertuig in en zes minuten later waren de eerste agenten op de plaats delict gearriveerd. Een van hen bleef bij de plotsklaps ontuchtigde Martin, terwijl zijn collega bevestigde dat er inderdaad een lijk lag en dat het zeer onwaarschijnlijk was dat deze persoon een natuurlijke dood was gestorven. Het hoofd vonden ze zo'n zes meter verderop, waar het achter een van de neoklassieke zuilen bij de portiek van de kerk was gerold. De agenten meldden zich weer bij de controlekamer, die op zijn beurt het lokale rechercheteam inlichtte. De betreffende diender, met de minste ervaring van het hele team, arriveerde een halfuur later. Hij wierp één blik op Meneer Zonderkop en belde zijn baas uit bed. Vervolgens arriveerde het gehele Britse rechercheteam met veel bombarie op de vijftiengt vierkante meter kinderkopjes tussen de portiek van de kerk en het marktgebouw. De patholoog arriveerde om de dood officieel vast te stellen, alvast een eerste uitspraak te doen over de doodsoorzaak en het lichaam voor onderzoek mee te nemen. Een proces dat overigens wat vertraging opliep toen er gezocht moest worden naar een bewijszak waar het hoofd in zou passen. De forensische teams kwamen in groten getale opdaven en – om te bewijzen dat zij hier de belangrijkste hotemetoten waren – eisten dat het afgezette gebied uitgebreid zou worden naar het volledige westelijke deel van de Piazza. Daar hadden ze meer agenten voor nodig en dus belde de hoofdinspecteur het politiebureau van Charing Cross op om te vragen of ze nog wat mensen konden missen. De dienstdoende commandant hoorde het toverwoord 'overwerk', beende direct de slaapzaal in en lichtte iedereen van hun fijne, warme bed. En zo werd het afgezette gebied vergroot, vond er uitgebreid sporenonderzoek plaats, werden ondergeschikte rechercheurs weggestuurd met mysterieuze missies en liep alles eindelijk, vlak na vijf uur, ten einde. Het lichaam was weggehaald, de rechercheurs waren vertrokken en het forensisch team was het er unaniem over eens dat ze pas verder konden bij zonsopgang, die nog drie uur op zich

liet wachten. Tot die tijd hadden ze alleen een paar mensen nodig om de plaats delict te bewaken totdat de ochtendploeg het kon overnemen.

En dat was de reden dat ik om zes uur 's ochtends in de ijzige wind in Covent Garden stond en waarom ik degene was die de geest tegen het lijf liep.

Soms vraag ik me af of mijn leven een stuk minder interessant en veel minder gevaarlijk zou zijn geweest als ik koffie was gaan halen in plaats van Lesley May. Had dit iedereen kunnen overkomen of was dit het lot? Wanneer ik me over dit vraagstuk buig, helpt het me om terug te denken aan de wijze woorden die mijn vader me ooit vertelde: 'Het leven gaat zoals het gaat. Joost mag weten waarom.'

Covent Garden is een groot plein in het midden van Londen, met aan de oostzijde het Royal Opera House, in het midden een overdekte markt en aan de westzijde St. Paul's Church. Ooit was dit de plek waar heel Londen zijn groente en fruit kocht, maar die markt werd tien jaar voor mijn geboorte verplaatst, ten zuiden van de rivier. De markt kende een lange, turbulente geschiedenis met vooral veel misdaad, prostitutie en theater, maar tegenwoordig is het vooral een toeristische trekpleister. St. Paul's Church staat ook wel bekend als de *Actors' Church*, om verwarring met de kathedraal te voorkomen, en werd in 1638 door Inigo Jones gebouwd. Hoe ik dit allemaal weet? Nou, als je in de snijdende wind een beetje staat te duimendraaien, ga je al snel op zoek naar wat afleiding. Op de muur van de kerk hing een groot en bijzonder gedetailleerd informatiebord. Wist je bijvoorbeeld dat het eerste officiële slachtoffer van de pestepidemie van 1665, waardoor Londen uiteindelijk in vlammen opging, op dit kerkhof begraven ligt? Ik wel, nadat ik tien minuten voor de wind stond te schuilen.

Het rechte team had het westelijke deel van het Piazza afgesloten door een afzetlint te spannen tussen de kruising bij King

Street en Henrietta Street, en langs de voorgevel van de overdekte markt. Ik hield de wacht bij de kerk en kon schuilen in het portiek. Agent Lesley May, mijn mede-aspirant, hield het Piazza in de gaten en kon in het marktgebouw schuilen.

Lesley was klein, blond en onmogelijk opgewekt, zelfs in een steekwerend vest gekleed. We hadden samen de politieopleiding in Hendon doorlopen, voordat we voor onze proeftijd naar Westminster werden overgeplaatst. Onze relatie was strikt professioneel, ondanks mijn diepgewortelde verlangen om haar politiebros uit te trekken.

Omdat we allebei nog in onze proefperiode zaten, was een ervaren agent aangewezen om toezicht op ons te houden. Een verantwoordelijkheid die hij zeer serieus nam en vanuit een nachtcafé aan het St. Martin's Court zo'n tien minuten verderop vlijtig nakwam.

Mijn telefoon ging. Het duurde even voordat ik hem van onder mijn steekwerende vest, wapenriem, wapenstok, handboeien, digitale politieradio en mijn grote maar gelukkig wel waterbestendige reflecterende jas tevoorschijn wist te toveren. Toen ik eindelijk opnam, klonk de stem van Lesley.

'Ik ga koffie halen,' zei ze. 'Wil je ook?'

Ik keek naar de overdekte markt en zag haar zwaaien.

'Je bent een engel,' zei ik, terwijl ik haar in de richting van James Street zag vertrekken.

Ze was nog geen minuut weg toen ik iemand bij de portiek zag staan. Een kleine man in pak hield zich op in de schaduwen achter de dichtstbijzijnde zuil.

Ik besloot hem te groeten op de manier die we bij de Metropolitan Police aangeleerd krijgen.

'Hé!' riep ik. 'Wat zijn we daar aan het doen?'

De persoon draaide zich om en ik ving een glimp op van een bleek, geschrokken gezicht. De man droeg een versleten, ouderwets pak, compleet met gilet, zakhorloge en een afgedragen hoge hoed. Ik dacht dat hij wellicht een van de straatartiesten was die toestem-

ming had gekregen om in het Piazza op te treden, maar daar leek het me nu toch iets te vroeg voor.

‘Kom eens,’ zei hij, terwijl hij me wenkte.

Ik controleerde even of ik zeker wist waar mijn uitschuifbare wapenstok was en liep op de man af. Politieagenten horen de gewone burger te intimideren, zelfs als ze ons willen helpen. Daarom dragen we immers van die grote laarzen en puntige helmen. Maar toen ik dichterbij kwam, zag ik dat de man inclusief schoenen amper de anderhalve meter aantikte. Ik moest weerstand bieden aan de neiging om door mijn hurken te gaan zodat ik hem in de ogen kon kijken.

‘Ik heb alles gezien, meneer,’ zei de man. ‘Het was echt vreselijk.’

Bij de politieopleiding in Hendon wordt er altijd op gehamerd dat je eerst een naam en een adres moet noteren. Ik pakte mijn notitieblok en pen erbij. ‘Mag ik u vragen wat uw naam is?’

‘Natuurlijk, meneer. Ik heet Nicholas Wallpenny, maar vraag me niet hoe je dat spelt, want schrijven is nooit mijn sterkste vak geweest.’

‘Bent u een straatartiest?’ vroeg ik.

‘Zoiets,’ zei Nicholas. ‘Mijn optredens hebben zich tot nu toe wel tot de straat beperkt, ja. Hoewel ik het op een koude nacht als deze niet erg zou vinden om mijn werk ook binnenshuis te kunnen uitvoeren, als u begrijpt wat ik bedoel.’

Hij had een speldje op zijn revers gespeld van een dansend tin-
nen skelet. Dat leek me een beetje duister voor een klein mannetje uit Londen, maar het blijft natuurlijk een diverse stad vol verschillende figuren en culturen. Ik schreef daarom maar ‘straatartiest’ op.

‘Goed,’ zei ik. ‘Wat hebt u gezien?’

‘Ik heb zat gezien, meneer.’

‘Maar u was hier eerder vanochtend?’ Mijn docenten hadden het me ook heel duidelijk gemaakt dat je een getuige geen informatie mag toespelen. De informatiestroom is geen tweerichtingsverkeer.

‘Ik ben hier elke ochtend, middag en nacht,’ zei Nicholas, die

duidelijk een andere opleiding had genoten dan ik.

‘Als u iets hebt gezien, kunt u misschien beter meekomen om een verklaring af te leggen,’ zei ik.

‘Dat gaat lastig worden, vrees ik,’ zei Nicholas. ‘Ik ben namelijk overleden, ziet u.’

Ik dacht even dat ik hem niet goed had verstaan. ‘Als u zich zorgen maakt over uw veiligheid...’

‘Ik maak me nergens meer zorgen over, meneer,’ zei Nicholas. ‘Ik ben al honderdtwintig jaar dood, dus dat heeft weinig zin.’

‘Als u dood bent,’ flapte ik eruit, ‘hoe kunnen wij dan met elkaar praten?’

‘U bent vast met het zicht gezegend,’ zei Nicholas. ‘Net als die ouwe Palladino.’ Hij keek me onderzoekend aan. ‘Hebt u dat wellicht van uw vader? Was hij havenarbeider of zeevaarder? Hebt u die mooie krullen en volle lippen ook van hem?’

‘Kunt u bewijzen dat u dood bent?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk, meneer,’ zei Nicholas, terwijl hij in het licht stapte.

Hij was doorzichtig, als een hologram in een film. Driedimensionaal, absoluut fysiek aanwezig en verdomme toch nog doorzichtig. Ik kon dwars door hem heen de witte tent zien die het forensisch team had opgezet om het gebied rondom het lichaam af te schermen.

Goed, dacht ik. Het feit dat je blijkbaar je verstand bent verloren, betekent niet dat je nu niet meer als een politieagent hoeft te gedragen.

‘Kunt u me vertellen wat u zag?’ vroeg ik.

‘Ik zag die eerste kerel, degene die werd vermoord, vanaf James Street komen aanlopen. Nette, vlotte kerel die eruitzag alsof hij in het leger heeft gezeten. Zeer goed gekleed in een moderne outfit. Toen ik nog in mijn fysieke vorm op deze aardbol rondliep, zou ik die kerel als een bijzonder gemakkelijk doelwit hebben bestempeld.’ Nicholas viel even stil om te tuffen, maar er landde niets op de grond. ‘En toen kwam die tweede kerel, die later aan het moorden

sloeg, vanaf de andere kant aanlopen, helemaal vanaf Henrietta Street. Hij was minder net gekleed en droeg zo'n blauwe arbeidersbroek en een oliejekker, net als de vissers. Daar passeerden ze elkaar.' Nicholas wees naar een plek zo'n tien meter voor de portiek van de kerk. 'Ik denk dat ze elkaar kenden, want ze knikten naar elkaar. Ze stopten niet om een praatje te maken of zo, en dat is best begrijpelijk, want daar is het weer er vannacht natuurlijk ook helemaal niet naar.'

'Dus ze passeerden elkaar?' vroeg ik, zowel om rustig verder te kunnen schrijven als voor de zekerheid. 'En u dacht dat ze elkaar kenden?'

'Ja, dat ze kennissen waren,' zei Nicholas. 'Ik zou ze geen boezemvrienden noemen, zeker niet gezien wat er toen gebeurde.'

Ik vroeg hem wat er toen gebeurde.

'Nou, die tweede kerel, die moordlustige, zet een pet op, trekt een rode jas aan, pakt zijn wandelstok en zo geruisloos en snel als een dief in de nacht verschijnt hij achter die eerste kerel en tikt zo zijn kop eraf.'

'U houdt me voor de gek,' zei ik.

'Nee, dat zou ik nooit doen,' zei Nicholas terwijl hij een kruis sloeg. 'Ik zweer het op mijn eigen dood, en dat is voor zo'n arme geest als ik hét teken dat het menens is. Het was een afschuwelijk tafereel. Zijn hoofd vloog eraf en het bloed spoot in het rond.'

'Wat deed de moordenaar toen?'

'Nou, de klus was geklaard, dus hij vertrok als een speer in de richting van New Row,' zei Nicholas.

Ik wist dat je via New Row bij Charing Cross Road uitkwam, een ideale plek om een taxi of met een beetje geluk zelfs een nachtbus te pakken. De moordenaar zou binnen vijftien minuten het centrum van Londen hebben kunnen verlaten.

'Dat was nog niet het ergste,' zei Nicholas, die duidelijk niet wilde dat zijn toehoorder afgeleid zou raken. 'Er was iets vreemds aan de hand met die moordlustige kerel.'

‘Iets vreemds?’ vroeg ik. ‘Dat moet u nodig zeggen, u bent een geest!’

‘Dat kan dan wel zo wezen,’ zei Nicholas, ‘maar dat betekent dat ik juist als geen ander weet wanneer iets niet in de haak is.’

‘Wat zag u dan?’

‘Die moordlustige kerel veranderde niet alleen zijn hoed en jas, maar hij veranderde ook zijn gezicht,’ zei Nicholas. ‘Dat is vreemd, toch? Dat moet u toegeven.’

Ik hoorde mijn naam. Lesley was terug met koffie.

Nicholas verdween toen ik mijn blik heel even van hem afwendde.

Ik stond nog een tijdje als een dwaas voor me uit te staren totdat Lesley me opnieuw riep.

‘Wil je nu koffie of niet?’ Ik liep over de keitjes naar Lesley, mijn engel, die met een plastic bekertje op me stond te wachten. ‘Is er nog iets gebeurd terwijl ik weg was?’ vroeg ze. Ik nipte van mijn koffie. Ik kreeg de woorden ‘Ik heb net met een geest staan kletsen die alles heeft gezien’ niet over mijn lippen.

De volgende dag werd ik om elf uur wakker, veel vroeger dan gepland. Lesley en ik waren vanochtend om acht uur afgelost. Vervolgens waren we naar de personeelwoning teruggelopen en direct in bed gedoken. Ieder in ons eigen bed, helaas.

Een van de grootste voordelen van een gemeenschappelijke personeelwoning is dat het goedkoop is, vlak bij het werk en dat je niet meer bij je ouders hoeft te wonen. De nadelen zijn dat je je woning deelt met mensen die onvoldoende gesocialiseerd zijn om met normale mensen te kunnen samenwonen én die regelmatig zware laarzen dragen. Door dit gebrek aan socialisatie verandert het openen van de koelkast in een microbiologische expeditie, en door hun luide laarzen klinkt elke dienstwissel als een heuse lawine.

Ik lag in mijn smalle bedje en staarde naar de poster van Estelle die ik aan de muur tegenover me had gehangen. Het boeit me niet wat ze zeggen: je bent nooit te oud om met een mooie vrouw aan de muur te ontwaken.

Ik bleef nog tien minuten in bed liggen in de hoop dat mijn herinnering aan het praten met een geest zou vervagen, maar dat gebeurde helaas niet, dus ik stond maar op en stapte onder de douche. Ik had een belangrijke dag voor de boeg en moest scherp zijn.

De Metropolitan Police Service is nog steeds – in tegenstelling tot wat de mensen denken – een organisatie van de arbeidersklasse waarin afkomst niet relevant is. Dat is dan ook de reden dat iedere nieuwe agent, ongeacht diens opleiding, twee jaar lang als een doodnormale diender op straat proefdraait. Niets kweekt immers zoveel karakter als door de gewone burger worden uitgescholden, bespuugd en ondergekotst.

Tegen het einde van die proeftijd kun je je voor een van de verschillende takken, directoraten en commando-eenheden van de politie aanmelden. De meesten zullen naar een baan als wijkagent doorstromen, en de leidinggevenden benadrukken maar al te graag dat het besluit om de straten veilig te houden een bijzonder goede keuze is. Er moet toch iemand worden uitgescholden, bespuugd en ondergekotst, en ik heb alle bewondering voor de dappere mensen die bereid zijn om die taak op zich te nemen.

Dit was ook de nobele roeping van mijn leidinggevende, inspecteur Francis Neblett. Hij was in de tijd van de dinosauriërs bij de politie komen werken, had zich razendsnel tot inspecteur opgewerkt en was ruim dertig jaar later nog steeds heel tevreden met zijn baan. Hij was een stoïcijnse man met bruine haren en een gezicht dat een klap met het stalen blad van een schop gehad leek te hebben. Neblett was nog ouderwets genoeg om een politiejas over zijn witte overhemd te dragen, zelfs wanneer hij met ‘zijn jongens’ patrouilleerde.

Ik had vandaag een afspraak met hem om mijn toekomstige carrièremogelijkheden te ‘bespreken’. In theorie maakte dit deel uit van een geïntegreerd loopbaanontwikkelingsproces dat voor zowel mij als de politie positief zou uitpakken. Aan de hand van dit gesprek zou er een definitieve beslissing over mijn toekomst worden

genomen en ik had een donkerbruin vermoeden dat mijn eigen wensen er totaal niet toe deden.

Lesley, die er oneerlijk fris en fruitig uitzag, kwam in het smerige, gedeelde keukentje van onze etage op me aflopen. Er lag paracetamol in een van de kastjes. Het enige waar je op kunt vertrouwen in een huis vol agenten, is dat er altijd wel ergens paracetamol te vinden is. Ik stopte er een paar in mijn mond en nam een slok water uit de kraan.

‘Meneer Zonderkop heeft een naam,’ zei ze, terwijl ik koffie zette. ‘William Skirmish. Hij werkte in de media en woonde in Highgate.’

‘Hebben ze verder nog iets gezegd?’

‘Nee, het standaardpraatje,’ zei Lesley. ‘Zinloze moord, blabla. Stedelijk geweld, waar moet dit heen met de stad, bla.’

‘Bla,’ zei ik.

‘Waarom ben je voor het middaguur al uit bed?’ vroeg ze.

‘Ik heb om twaalf uur mijn voortgangsgesprek met Neblett.’

‘Succes ermee,’ zei ze.

Ik wist dat alles in het honderd liep toen inspecteur Neblett me bij mijn voornaam noemde.

‘Zeg eens, Peter,’ zei hij. ‘Wat zou je zelf willen, wat je carrière betreft?’

Ik verschoof ongemakkelijk op mijn stoel.

‘Nou,’ zei ik, ‘ik zat aan de CID te denken, de criminele onderzoeksafdeling.’

‘Wil je rechercheur worden?’ Neblett was, uiteraard, een geüniformeerde diender. Hij keek naar agenten zonder uniform zoals normale burgers naar belastinginspecteurs kijken. Als je aandringt zouden ze wellicht toegeven dat ze een noodzakelijk kwaad zijn, maar ze zouden hun dochter er nooit mee laten trouwen.

‘Ja, dat klopt.’

‘Waarom zou je je beperken tot de CID?’ vroeg hij. ‘Waarom kies je niet voor een van de gespecialiseerde eenheden?’

Omdat je in je proeftijd niet kunt zeggen dat je bij het team wilt werken dat ernstige misdaden of moorden oplost en dat je het liefst met je op maat gemaakte schoenen een beetje in een mooie auto rond wilt zoeven.

‘Ik dacht dat ik het best bij het begin kon beginnen en me dan omhoog zou kunnen werken,’ zei ik.

‘Wat verstandig,’ zei Neblett.

Ineens kreeg ik een afgrijselijk idee. Wat nou als ze overwogen om me naar Trident te sturen? Dat was de eenheid die was opgericht om vuurwapengeweld binnen de zwarte gemeenschap aan te pakken. Trident was altijd op zoek naar zwarte agenten voor vreselijk gevaarlijk undercoverwerk, en aangezien ik van gemengde afkomst ben, zou ik daarvoor in aanmerking komen. Ik vind hun werk heus wel belangrijk, maar ik denk gewoon niet dat het iets voor mij is. Een man moet zijn grenzen kennen en die van mij zouden toch wel bereikt worden als ik naar Peckham zou verhuizen om daar te moeten omgaan met bendeleden, kruimeldieven en die vreemde, magere witte jochies die de ironie van Eminem niet bevatten.

‘Ik hou niet van rapmuziek, meneer,’ zei ik.

Neblett knikte traag. ‘Goed om te weten,’ zei hij, en ik besloot beter op mijn woorden te letten.

‘Peter, de afgelopen twee jaar heb ik een bijzonder positieve mening over jouw intelligentie en werklust gevormd,’ zei hij.

‘Dank u.’

‘En dan heb je ook nog een wetenschappelijke achtergrond.’

Ik behaalde voor zowel wiskunde, natuurkunde als scheikunde een zes. Dit wordt alleen buiten de wetenschappelijke gemeenschap als een wetenschappelijke achtergrond gezien. Het was bij lange na niet genoeg om tot de universiteit die ik op het oog had te worden toegelaten.

‘Je slaagt er altijd uitstekend in om je gedachten op papier te zetten,’ zei Neblett.

Ik voelde een brok van teleurstelling in mijn keel ontstaan. Ik wist precies wat voor afgrijselijke opdracht de Metropolitan Police voor me in petto had.

‘We willen dat je overweegt om bij de *Case Progression Unit* te gaan werken,’ zei Neblett.

Het idee achter de *Case Progression Unit* snijdt hout. Iedereen weet dat agenten in het papierwerk verzuipen, dat verdachten moeten worden aangemeld, dat de bewijslast in orde moet zijn en dat het handelen uitvoerig getoetst moet worden aan de wensen van de politiek en de PACE: de *Police And Criminal Evidence Act*, oftewel de Britse politiewet. De *Case Progression Unit* doet het papierwerk voor de bijzonder drukke agent, zodat die weer de straat op kan om daar uitgescholden, bespuugd en ondergekotst te worden. Zo krijgen we meer blauw op straat, wordt de misdaad een halt toegevoerd en kan de boze burger zijn rustige leventje weer oppakken.

In werkelijkheid is het papierwerk niet zo ingewikkeld. Iedere enigszins competente stagiair zou het binnen een uur geregeld kunnen hebben én nog genoeg tijd overhouden om zijn nagels te knippen. Het probleem is dat politiewerk draait om ‘een goede indruk maken’ en ‘zichtbaar zijn’ en onthouden wat een verdachte gisteren heeft gezegd zodat je hem vandaag op een leugen kunt betrappen. Je moet op het geschreeuw aflopen, rustig blijven en degene zijn die een verdacht pakketje opent. Het is niet dat een agent fysiek niet in staat is om die taken uit te voeren én de administratie te doen, maar het komt simpelweg niet zo vaak voor. Neblett probeerde me te vertellen dat ik geen echte wout was – geen boevenvanger – maar dat ik me wel heel nuttig zou kunnen maken zodat de échte wouten meer tijd zouden overhebben. Ik wist met een misselijkmakende zekerheid dat de woorden ‘waardevolle rol’ elk moment in dit gesprek konden vallen.

‘Ik hoopte eigenlijk op een baan waarin ik wat meer proactief kan optreden,’ zei ik.

‘Dat kan zeker met deze baan,’ zei Neblett. ‘Je zou een waardevolle rol voor het team vervullen.’

Agenten hebben over het algemeen geen smoes nodig om naar de pub te gaan, maar een van de vele niet-smoesjes die we hebben is de traditionele zuipartij aan het einde van je proeftijd, waarbij de rotten in het vak de nieuwste aanwinst stomdronken voeren. Dat was de reden dat Lesley en ik over de Strand naar de Roosevelt Toad werden gesleurd, waar we ons vervolgens zouden laten vollopen totdat we niet meer op onze benen konden staan. Althans, dat was het plan.

‘Hoe ging het?’ vroeg Lesley luid, om boven de herrie in de pub uit te kunnen komen.

‘Slecht!’ riep ik. ‘Case Progression Unit.’

Lesleys gezicht betrok.

‘En jij?’

‘Dat wil ik niet zeggen,’ zei ze. ‘Dan word je boos.’

‘Doe niet zo gek,’ zei ik. ‘Ik kan wel wat hebben.’

‘Ik ben tijdelijk overgeplaatst naar de recherche om het moordzakenteam bij te staan,’ zei ze.

Voor zover ik wist, was dat een unicum. ‘Als rechercheur?’

‘Als agent in burger,’ zei ze. ‘Ze zijn met een grote zaak bezig en komen mensen tekort.’

Ze had gelijk. Ik werd inderdaad boos.

De sfeer sloeg om. Ik ben nog een paar uur gebleven, maar ik haat medelijden – vooral als het zelfmedelijden is – en besloot te vertrekken. Ik wilde een manier vinden om te ontzuichten zonder dat ik daarvoor mijn hoofd in een emmer koud water zou moeten steken.

Helaas was het al gestopt met regenen toen we in de pub zaten en dus besloot ik dit klusje maar door de vrieskou te laten klaren.

Lesley haalde me twintig minuten later weer in.

‘Trek je jas aan, sukkel,’ zei ze. ‘Straks vries je nog dood.’

‘Is het koud dan?’ vroeg ik.

‘Ik wist wel dat je boos zou worden,’ zei ze.

Ik trok mijn jas aan. ‘Heb je het al aan je familie verteld?’ vroeg

ik. Naast haar moeder, vader en oma had Lesley nog vijf oudere zussen, die allemaal binnen honderd meter van het ouderlijk huis in Brightlingsea woonden. Ik had ze een of twee keer ontmoet toen ze naar Londen waren gekomen om te shoppen. Ze waren zo luid dat je ze een verstoring van de openbare orde kon noemen en hadden eigenlijk een politie-escorte nodig: een taak die Lesley en ik maar op ons hadden genomen.

‘Vanmiddag,’ zei ze. ‘Ze waren heel blij voor me. Zelfs Tanya, en zij weet niet eens wat het inhoudt. Heb jij het thuis al verteld?’

‘Wat moet ik vertellen?’ vroeg ik. ‘Dat ik een kantoorbaan heb?’

‘Daar is niets mis mee.’

‘Ik wil gewoon als agent de straat op,’ zei ik.

‘Weet ik,’ zei Lesley. ‘Maar waarom wil je dat dan?’

‘Ik wil mensen helpen,’ zei ik. ‘Boeven vangen.’

‘Dus je doet dit niet alleen omdat je zo van glanzende knopen houdt?’ vroeg ze. ‘Of de kans om iemand in de boeien te slaan en te zeggen: “Je bent er gloeiend bij, vlegel?”’

‘Ik wil de vrede in het koninkrijk bewaren,’ zei ik. ‘Orde in de chaos scheppen.’

Ze schudde bedroefd haar hoofd. ‘Denk je nou echt dat hier orde is?’ vroeg ze. ‘Je bent ook op zaterdagavond op patrouille gegaan. Zo vredig is het koninkrijk niet, en dat weet je best.’

Ik wilde nonchalant tegen een lantaarnpaal leunen, maar dat mislukte en ik ging bijna onderuit. Lesley vond dat een stuk grappiger dan ik. Ze moest zo lachen dat ze op het trappetje van de Waterstones-boekwinkel moest gaan zitten om weer op adem te komen.

‘Oké,’ zei ik. ‘Waarom doe jij dit werk dan?’

‘Omdat ik er heel goed in ben,’ zei Lesley.

‘Zo’n goede wout ben je nou ook weer niet,’ zei ik.

‘Echt wel,’ zei ze. ‘Laten we eerlijk zijn: ik ben een verdomd goede wout.’

‘En wat ben ik dan?’

‘Te snel afgeleid.’

‘Niet waar.’

‘Oudejaarsavond, Trafalgar Square. Het was stervensdruk en een stelletje eikels stond in de fontein te pissen. Weet je dat nog?’ vroeg Lesley. ‘Plots barstte de hel los, die eikels werden vervelend, en waar was jij?’

‘Ik was maar een paar seconden weg,’ zei ik.

‘Je zat te kijken wat er op de kont van de leeuw was geschreven,’ zei Lesley. ‘Ik stond daar met die dronkenlappen een potje te worstelen terwijl jij op je dooie gemak een geschiedkundig onderzoek uitvoerde.’

‘Wil je nog weten wat er op de kont van de leeuw stond?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei Lesley. ‘Ik wil niet weten wat er op de kont van de leeuw stond, of hoe overhevelen werkt of waarom de ene kant van Floral Street honderd jaar ouder is dan de andere kant.’

‘Vind je dat niet interessant dan?’

‘Niet als ik met eikels sta te worstelen, autodieven probeer te vangen of na een fataal ongeluk de plaats delict probeer veilig te stellen,’ zei Lesley. ‘Ik mag je graag en volgens mij ben je een goede vent, maar het is alsof je de wereld niet ziet zoals een diender de wereld hoort te zien. Het is alsof je dingen ziet die er helemaal niet zijn.’

‘Zoals?’

‘Ja, weet ik veel,’ zei Lesley. ‘Als iets er niet is, dan zie ik het namelijk niet.’

‘Dingen zien die er niet zijn kan anders een heel nuttige eigenschap zijn voor een agent,’ zei ik.

Lesley snoof.

‘Echt waar!’ zei ik. ‘Toen jij gisteravond afgeleid raakte door je cafeïneverslaving, had ik een gesprek met een ooggetuige die er niet was.’

‘Die er niet was?’ herhaalde Lesley.

‘Hoe kun je nou een ooggetuige hebben die er niet was, hoor ik je vragen?’

‘Vertel op,’ zei Lesley.

‘Nou, dat kan als je ooggetuige een geest is,’ zei ik.

Lesley staaarde me even aan. ‘Ik dacht dat je het over de eigenaar van de bewakingscamera’s had,’ zei ze.

‘Wat?’

‘Die zou de moord op de beveiligingscamera’s gezien kunnen hebben,’ zei Lesley. ‘Dat is een getuige die er niet echt bij was. Maar dat spookverhaal van je is ook wel aardig.’

‘Ik heb een geest ondervraagd,’ zei ik.

‘Lul niet,’ zei Lesley.

En dus vertelde ik haar over Nicholas Wallpenny en de moordlustige kerel die zich omdraaide, van kleding veranderde en die arme... ‘Hoe heette het slachtoffer ook alweer?’ vroeg ik.

‘William Skirmish,’ zei Lesley. ‘Het was op het nieuws.’

‘En die arme William Skirmish onthoofdde.’

‘Dat was níét op het nieuws,’ zei Lesley.

‘Het rechteam zal dat wel willen achterhouden,’ zei ik. ‘Om te controleren of de getuigen wel de waarheid spreken.’

‘En deze getuige in kwestie is een geest?’ vroeg Lesley.

‘Ja.’

Lesley stond op, verplaatste haar gewicht van de ene voet naar de andere en wist zich vervolgens te herpakken. ‘Denk je dat hij daar nog is?’ vroeg ze.

Dankzij de koude avondlucht begon ik eindelijk te ontzuichten. ‘Wie?’

‘Die geest van je,’ zei ze. ‘Nicholas Nickleby. Denk je dat hij nog op de plaats delict aanwezig is?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ vroeg ik. ‘Ik geloof niet eens in geesten.’

‘Laten we gaan kijken,’ zei ze. ‘Als ik hem ook zie, dan kunnen we jouw aanname confi... confor... bevestigen.’